

Datum: 18. 04. 2023

Zadeva: Odziv veterinarske stroke na predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o zaščiti živali, vloženega v parlamentarni postopek s strani prvopodpisane mag. Meire Hot

Veterinarska stroka z začudenjem in zaskrbljenostjo spremlja dogajanje na področju zaščite živali.

Ugotavljamo, da kot stroka, ki se vsakodnevno ukvarja z zaščito, zdravstvenim varstvom in dobrobitjo živali, s pripravo predloga zakona ni bila seznanjena in k sodelovanju ni bila povabljen. Po podrobni proučitvi predloga Zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o zaščiti živali in primerjavi z veljavno zakonodajo RS, skupaj s pravno službo ugotavljamo sledeče:

Zakonodaja s področja zaščite živali, vključno z Zakonom o zaščiti živali, ni popolna. Dosedanje izvajanje zakona in pravna praksa nas silita v razmislek, kje in kako je potrebno obstoječi zakon dopolniti ali spremeniti, da postane bolj kakovosten predpis. Pobude civilne družbe so potrebne in dobrodošle, saj pripomorejo k odločitvam stroke in kasneje politike, katera področja so potrebna dodatne regulacije, da zakon odgovarja aktualnim potrebam. Vsaka sprememba in dopolnitev morata biti usklajeni z določili celotnega zakona in morata upoštevati veljavni pravni red Republike Slovenije, določen z drugimi pravnimi akti.

Ocenjujemo, da Zakon o spremembah in dopolnitvah zakona o zaščiti živali:

- ni odraz dilem pri izvajanju obstoječega zakona,
- ne odgovarja na aktualne razmere na področju zaščite živali,
- ni usklajen z določili celotnega zakona v veljavi,
- ne upošteva veljavni pravni red Republike Slovenije, določen z drugimi pravnimi akti,
- pomeni nezaupnico in degradacijo veterinarske stroke.

Predlog zakona ne prinaša zelenih koristi in učinkov, če so njegove določbe nejasne, nezakonite ali morda celo neustavne in če pooblaščenec svetovalce izpostavlja kazenski in odškodninski odgovornosti ter globam.

KOMENTARJI POSAMEZNIH DOPOLNITEV:

Spremembe v 6.a členu, ki se nanašajo na »označevanje mačk«.

Predlagatelj zakona ne upošteva realnega dejstva, da obstaja več kategorij mačk, kot so:

- mačke, ki imajo lastnika,
- mačke, ki v določenem okolju živijo oz. se zadržujejo samostojno in nimajo lastnika, imenovane tudi »prostoživeče mačke«,
- mačke, ki živijo zunaj, a jih ljudje hranijo in občasno za njih poskrbijo, vendar se ti ljudje sami ne opredeljujejo kot lastniki mačk.

Že veljavni zakon omogoča lastnikom mačk, da te označijo na predpisan način in se njihovi podatki vnesejo v Centralni register hišnih živali. Od lastnika mačke je odvisno, ali se odloči za označevanje ali ne.

Do sedaj so prostoživeče mačke, ki so bile večinoma na stroške lokalnih skupnosti ulovljene in sterilizirane/kastrirane ter vrnjene v okolje, bile tudi označene tako, da so imele kot označitev zarezan uhelj. Ali predlagatelj torej predlaga ponoven odlov teh mačk in njihovo

individualno označitev? Kateri podatki o lastniku iz 6.a člena se bodo vnesli v register hišnih živali pri prostoživečih mačkah? In predvsem, kaj bo to pripomoglo k dobrobiti prostoživečih mačk?

Ugotavljamo torej, da bodo mačke, ki nimajo lastnika, tako kot do sedaj neoznačene, saj zakonsko določilo obvezuje samo lastnike mačk oziroma tiste, ki priznavajo, da so lastniki mačk. Ugotavljanje lastništva mačk ni opredeljeno v predlogu, poleg tega pa gre za dolgotrajen in administrativno obremenjujoč proces, ki neposredno ne prispeva k izboljšanju dobrobiti mačk.

Predlog novega pomena izrazov »terapevtski pes« kumulativno nalaga dva pogoja za tako žival:

- usposobljenost za delo v terapevtskih ali rehabilitacijskih okoljih
- in
- dokazilo o usposobljenosti SIST 1192.

Predlagatelj ni določil, kaj se šteje za »usposobljenost za delo v terapevtskih ali rehabilitacijskih okoljih«, navedel pa je izraz »in«, kar pomeni, da morata biti izpolnjena oba pogoja in ne samo eden. Gre za pravno nedorečenost, ki je take narave, da se terapevtskega psa ne da definirati.

Predlog, da za terapevtskega psa ni potrebno na javnem mestu zagotoviti fizično varstvo tako, da je pes na povodcu, če je le-ta »v terapevtskem okolju v času izvajanja terapije s pomočjo živali« je primer, kako predlagatelj ne upošteva drugih določil istega zakona ali veljavnih zakonov v RS. Postavlja se namreč vprašanje ali je » terapevtsko okolje v času izvajanja terapije« res javno mesto, ki je javni kraj, kot je opredeljen v zakonu, ki ureja varstvo javnega reda in miru, razen površin, na katerih ni oziroma ni pričakovati večjega števila ljudi?

Prepoved delovanja »cirkusov in cirkusom podobnih prireditev, ki za nastopanje ali prikazovanje uporabljajo živali« je definirana na način, da lahko potencialno obsega tudi prikazovanje dresure lipicancev v Lipici, prikazovanje dresure in šolanja psov in podobno, za kar lahko samo domnevamo, ali je bilo zajeto v predlog zakona. Vsekakor vredno ponovnega premisleka.

Prepoved uporabe ovratnic z bodicami je v prid dobrobiti živali in je pravilno uvrščena, žal pa se predlagatelji niso opredelili do elektronskih ovratnic, ki jih ljudje uporabljajo za šolanje psov in jih je mogoče kupiti na spletu.

Določilo o prepovedanem ravnanju »nastanitve živali na premajhnem prostoru brez možnosti zadostne rekreacije v nasprotju s predpisi« je primer pravne nedorečenosti. Nikjer ni opredeljen izraz »rekreacija« živali, kakšni so kriteriji, kdaj je »zadostna rekreacija« in kdaj je primerna.

V katerem predpisu je določeno, da se rekreacija mora izvajati in kje se mora izvajati? Ali se mora žival »rekreirati« v prostoru ali na prostem?

Opozarjamo na že veljavno določilo v 7. členu obstoječega zakona, ki določa, da mora skrbnik živali zagotoviti svobodo gibanja, primerno živali glede na njeno vrsto, pasmo, starost, stopnjo razvoja, prilagoditve in udomačitve, ki preprečuje nepotrebno trpljenje in tudi dovolj prostora, če je privezana ali zaprta, glede na njene fiziološke in etološke potrebe v skladu z ustaljenimi izkušnjami in znanstvenimi spoznanji. Za opustitev teh obveznosti je določena tudi denarna sankcija za skrbnika v 46.a členu zakona.

Predlagano določilo torej ni samo pravno in strokovno nedorečeno ampak tudi nepotrebno.

Dopolnilo glede »uporaba strelnega orožja s prostim projektilom za namen omamljanja rejnih živali, kadar živali ni mogoče drugače fiksirati z namenom zakola oziroma bi to fiksiranje ogrožalo varstvo in zaščito ljudi oziroma živali« je že določena v prilogi Uredbe Sveta 2009/1099. To uredbo veljavni zakon povzema v 25. členu.

Torej gre za ponovno navajanje že določenega člena v EU Uredbi in nepravilno umestitev dopolnitve.

Navedba v obrazložitvi predloga zakona, da gre za »osnovo za delovanje mobilnih klavnic« je torej napačna in zavajajoča. Osnova za delovanje »mobilnih klavnic« je namreč že določena z evropskimi predpisi, kjer je omogočeno, da ima odobrena klavnica tudi svojo enoto za izvedbo zakola izven odobrenega obrata.

Črtanje točke (h) v 15. členu zakona: določilo h veljavnega zakona po našem mnenju ni optimalno in je omogočalo, da imajo na podeželju ljudje pse na verigah pod posebnimi pogoji. Veterinarska stroka ne nasprotuje splošni prepovedi privezovanja psov na verige. Pričakujemo pa, da se prouči kratkoročne posledice črtanje točke h. Kaj bo z živalmi, ki bodo po izteku prehodnega obdobja še vedno na verigi iz različnih psihosocialnih ali gmotnih razlogov? Kam bodo omenjene živali, ki so velikokrat vedenjsko problematične, oddane, ob dejstvu, da so zavetišča polna in jih predlog zakona sploh ne naslavlja. Določilo ne rešuje problema celostno in je potencialno diskriminatorno, saj ne naslavlja problema velikih pasem psov, zaprtih v majhnih stanovanjskih enotah.

Predlog črtanja je torej nepremišljen, brez presoje posledic in diskriminatoren.

Ugotavljamo, da na novo uveden izraz »živali v oskrbi« kaže, da predlagatelj ne razume popolnoma strukture zakona, ki ga spreminja oz. dopolnjuje. Namreč, **27. člen** zakona se nanaša izključno na zapuščene živali, ki so najdene, oddane ali odvzete hišne živali in se ne nanaša na druge kategorije živali. Pravno vprašljiva je tudi uvedba izraza »divje živali«, ki kot takšne niso definirane niti se ne da sklepati, kakšne živali so to.

Ker v Zakonu o zaščiti živali ni opredeljeno, kaj se šteje za »naklep« in tudi ne, kaj se šteje za »hudo malomarnost« (in kaj je npr. samo »malomarnost«), je potrebno dejanja obravnavati v smislu kazenskega zakonika. Osebe, pristojne za nadzor tega zakona, morajo torej imeti vsaj osnovno znanje iz kazenskega postopka, da vedo, kdaj se dejanja iz malomarnosti obravnavajo kot prekršek in kdaj gre za sum storitve kaznivega dejanja.

Predlog novega 33.a in 33.b člena:

Veljavni zakon v tretji alineji prvega odstavka 43. člena določa: »Za začasno odvzete rejne živali uradni veterinar odredi oskrbo na domu skrbnika živali, če pa to ni možno, se živali trajno odvzamejo in prodajo ali usmrtijo. Iz kupnine od prodane živali se pokrijejo stroški postopka, morebitna razlika pa se izplača skrbniku živali.«

Veljavni zakon tudi določa, da se rejne živali najprej začasno odvzamejo in se za njih odredi oskrbo na domu skrbnika živali. Nikamor se jih ne premesti, nikamor se jih ne namesti.

Ker so ta določila ostala nespremenjena, je določilo 33.b člena v neposrednem nasprotju z določili 43. člena.

Podpiramo izgradnjo »prehodnih hlevov« za rejne živali, vendar mora biti jasno določeno, kako dolgo in s kakšnim namenom odvzete živali bivajo v takšnem objektu. Rejne živali je potrebno po našem mnenju po odvzemu in namestitvi v prehodnem hlevu oskrbeti, nato pa čimprej odprodati v nadaljnjo rejo ali pa poslati v zakol, iz težjih zdravstvenih razlogov pa se jih lahko tudi evtanazira. Prehodni hlevi, kot so predlagani, ne rešujejo problema zaščite in odvzema drugih rejnih živali, kot so velike jate perutnine ali rib.

Ugotavljamo tudi, da je veljavni Zakon o zaščiti živali tudi izvedbeni akt za uredbo (EU) 1/2005 – zaščita živali v transportu – kjer je potrebno za namen izvajanja tega dela zakonodaje imeti počivališča, ki jih lahko razumemo kot prehodne hleve. Ker takih počivališč v R Sloveniji ni, uradni veterinarji, pristojni za nadzor dobrobiti živali v prometu uporabljajo počivališče na Madžarskem ali v Italiji.

Stroški uporabe počivališč seveda bremenijo tistega prevoznika, ki mu je bilo odrejen počitek ali prekladanje živali.

V 33.b členu predlagatelj uporabi izraz »karantena«. V veljavnih predpisih EU iz področja zdravja živali je natančno določeno, kdaj se uporablja tak izraz, kakšni so pogoji za karanteno in kdaj se živali morajo rediti v karanteni. Predlagatelj ni upošteval veljavne EU zakonodaje, ki se neposredno uporablja v R Sloveniji.

Predlog novega 36.b člena (11. člen predloga)

Povzetek 11. člen predloga:

Za izvajanje spodbujanja odgovornega lastništva živali, za svetovanje skrbnikom živali, za opozarjanje skrbnikov živali na nepravilnosti in nezakonitosti v zvezi z zaščito živali je pooblaščenim svetovalcem dovoljeno fotografiranje nepravilnosti, pozivanje k pravilnemu ravnanju, podaja prijave pristojnemu organu.

Določeno je, da se zbrane dokaze pooblaščenega svetovalca in njegove izjave lahko uporabi v inšpekcijskem postopku.

V primeru suma mučenja živali ali ogrožanja življenja živali je določen 24. urni odzivni rok, oz. kratek rok za odziv pristojnega organa. V primeru nestrinjanja pooblaščenega svetovalca z odzivom, lahko ta zahteva ponovno presojo pred komisijo upravnega organa.

KOMENTAR:

Poseg v pravico do zasebnosti je pod določenimi pogoji dopusten, vendar morajo v pravnem postopku za izvedbo dokaza, pridobljenega s kršitvijo pravice do zasebnosti, obstajati posebej utemeljene okoliščine. Izvedba takšnega dokaza mora imeti poseben namen za izvrševanje ustavno zavarovane pravice. V takšnem primeru sodišče upošteva načelo sorazmernosti in mora skrbno presoditi, kateri pravici je treba dati prednost. O tem je presojalo že Ustavno sodišče: US opr. št. Up-472/02¹, Vrhovno sodišče: s sodbo opr. št. I Ips 15002/2010-44 z dne 22.12.2011², s sodbo opr. št. I Ips 65218/2010³, s sodbo opr. št. I Ips 198/2008 z dne 15.1.2009⁴ in Višje sodišče je s sklepom opr. št. I Ip 152/2013 z dne 23.1.2013⁵.

Sporno se v posledici navedene sodne prakse zdi v predlog zapisano pooblastilo pooblaščenega svetovalca, da zazna nepravilnosti in jih fotografira.

Dejanje neupravičenega slikovnega snemanja je kaznivo dejanje, ki je zajeto v 138. členu KZ-1. Pooblaščenega svetovalca se s predlagano zakonsko določbo izpostavlja kazenski odgovornosti po citiranemu členu KZ-1. Tovrstno kaznivo dejanje pa se kaznuje lahko tudi z zaporno kaznijo do petih let. Če bo predlog zakonskega besedila potrjen in bo stopil v veljavo, tako besedilo in obseg pooblastila, pooblaščenega svetovalca izpostavlja kazenski odgovornosti. Zakon ne podaja zagotovila, da fotografiranje, za katerega se podaja zakonsko pooblastilo, ne predstavlja zakonskih znakov kaznivega dejanja oz. da so ti nujno izključeni.

V zvezi s pooblastilom pooblaščenega svetovalca za snemanje fotografij je potrebno izpostaviti tudi določila s področja varstva osebnih podatkov ZVOP-2 in GDPR. Določilo 2. odstavka 6. člena ZVOP-2 določa, da je obdelava osebnih podatkov v javnem sektorju in v zasebnem sektorju zaradi izvajanja zakonske obveznosti, javnega interesa ali izvajanja javne oblasti v primerih iz točk c) in e) prvega odstavka ter drugega in tretjega odstavka 6. člena Splošne uredbe zakonita le, če obdelavo osebnih podatkov, vrste osebnih podatkov, ki naj se obdelujejo, kategorije posameznikov, na katere se ti osebni podatki nanašajo, namen njihove

¹ O tem, da je izvedba nedovoljenega dokaza v pravnem postopku dovoljena, če obstajajo posebej utemeljene okoliščine...

² ...»če je obsojenec uporabil komunikacijsko sredstvo za izrekanje grožnje oškodovancu, torej za storitev kaznivega dejanja, se ne more uspešno sklicevati, da mu je bila s posnetkom kršena pravica do zasebnosti.«

³ ...»zvočno snemanje obsojenca in posredovanje posnetka organom pregona zaradi kazenskega pregona obsojenca, nedvomno pomeni poseg v obsojenčovo pravico do zasebnosti iz 35. člena URS.«

⁴ »poseg v zasebnost s »tajnim« snemanjem izjemoma lahko dopusten, če obstajajo posebej utemeljene okoliščine, zaradi katerih ima izvedba takšnega dokaza v kazenskem postopku poseben pomen za izvrševanje neke druge pravice, ki jo varuje Ustava: v konkretnem primeru pravice do osebnega dostojanstva oziroma pravice do časti in dobrega imena zasebnega tožilca.«

⁵ ...»dokaza, pridobljenega s kršitvijo pravice do zasebnosti, ni dopustno izvesti.«

obdelave in rok hrambe osebnih podatkov ali rok za redni pregled potrebe po hrambi določa zakon. Takšnega zakona, ki bi se nanašal na pooblaščenega svetovalca, pa ni. V kolikor pogoji 6. člena GDPR niso izpolnjeni, se za kršitve teh določb uporabljajo upravne globe v znesku do 20 000 000 EUR ali v primeru družbe v znesku do 4 % skupnega svetovnega letnega prometa v preteklem proračunskem letu, odvisno od tega, kateri znesek je višji (83. člen GDPR). Globo v razponu od 200 do 8.000 evrov za kršitev 6. člena ZVOP-2 pa določa tudi ZVOP-2 v 79. členu.

Povedano drugače, brez zakonske ureditve obdelave, hrambe,... osebnih podatkov, ki bi jih zbral pooblaščen svetovalec na podlagi podeljenega pooblastila, je ta izpostavljen denarnim globam z naslova predpisov, ki urejajo področje varstva osebnih podatkov.

Nenazadnje spornost zakonskega pooblastila fotografiranja nepravilnosti leži tudi v nejasni opredelitvi samega pooblastila. Ni jasno ali je pooblaščenec za doseg cilja dopustno celo vstopanje za zasebno zemljišče. To bi namreč predstavljalo poseg v ustavno kategorijo. Pravica do zasebne lastnine je zapisana v 33. členu Ustave RS.

V zvezi z dokaznim gradivom, ki ga zbere pooblaščen svetovalec, se poraja še vprašanje kaj z zbranim dokaznim gradivom. Ali ga lahko pooblaščen svetovalec prosto razpečuje? Ali ga lahko objavi na spletu? Kako bo urejeno varstvo osebnih podatkov? Nikjer v predlogu ni zapisano, da je takšno, oz. tako zbrano gradivo namenjeno in izročeno lahko le pristojnim državnim organom. Vsa ta vprašanja izpostavljajo pooblaščenega svetovalca različnim vrstam odgovornosti vse od kazenske odgovornosti, izpostavljenosti denarnim globam določenim s predpisi na področju varstva osebnih podatkov, do odškodninske odgovornosti.

V končni fazi, kar je najbolj pomembno, pa ogrožajo zakonitost inšpekcijskega postopka in njegovega ukrepanja, s čimer je porušen in tudi izničen cilj predlaganih ukrepov.

Glede na obstoječo sodno prakso, ki se oblikuje in zakonsko ureditev, podelitev pooblastila in imenovanje pooblaščenega svetovalca z zakonom ni smiselno. Poseg v pravico do zasebnosti je pod določenimi izjemnimi pogoji dopusten, vendar morajo v pravnem postopku za izvedbo takšnega dokaza, pridobljenega s kršitvijo pravice do zasebnosti, obstajati posebej utemeljene okoliščine. Izvedba takšnega dokaza bi morala imeti poseben namen za izvrševanje ustavno zavarovane pravice. Sodišča upoštevajo načelo sorazmernosti in skrbno prisojajo, kateri pravici je treba dati prednost. V Sloveniji torej obstoji, a precej omejeno, možnost uporabe dokazov, če so ti pridobljeni na nedovoljen način (torej s kršitvami človekovih pravic).

Tudi glede pristojnosti, svetovanja, osveščanja, opozarjanja je smiselno izpostaviti, da so takšne pristojnosti že podeljene posameznikom z Ustavo. Svoboda izražanja je določena v 39. členu Ustave. Ta zagotavlja svobodo izražanja misli, govora in javnega nastopanja, tiska in drugih oblik javnega obveščanja in izražanja. Vsakdo lahko svobodno zbira, sprejema in širi vesti in mnenja.

Že v veljavnem zakonu je določeno, da morajo društva v javnem interesu izvajati naloge svetovanja, če hočejo pridobiti status nevladne organizacije v javnem interesu na področju zaščite živali. Dodatna določila torej niso potrebna. Prav tako je v 34. členu veljavnega zakona določeno, da je aktivnost društev, ki delujejo v javnem interesu »opozarjanje skrbnikov živali na nepravilnosti in nezakonnosti v zvezi z zaščito živali«. Društva torej že imajo določena pooblastila v veljavnem zakonu.

Zahteva za odgovor inšpektorata v roku 24 ur, oz. možnost da pooblaščen svetovalec nato že takoj za tem v primeru golega nezadovoljstva z odgovorom sproži presojo ugotovitev pred tričlansko komisijo upravnega organa (ki niti ni zavezana k hitremu ukrepanju) po naši oceni ne bo prispevala k hitrem, zakonitem in učinkovitem ukrepanju, ampak bo postopke podvajala in podaljševala. Zgolj subjektivno nezadovoljstvo, kot pravno opredeljen razlog za pritožbo nad delom, ni v nobenem drugem primeru zadosten razlog za pravno sredstvo. Še zlasti glede na ugotovitev predlagatelja zakona, o kadrovski podhranjenosti oz. zgornji meji na kateri potekajo

aktivnosti UVHVVR. Sedaj se tem istim organom nalaga 24 urni rok za ukrepanje in dodaja možnost pritožbe zaradi nezadovoljstva s prvim odzivom. Vložena pritožba začetega inšpekcijskega postopka ne bo prekinila, med njegovim potekom se bo presojo o tem ali je bilo začetno ukrepanje pravilno, torej še preden je zaključeno in preden so znana vsa dejstva. Nemogoče je vsa relevantna dejstva in dokaze zbrati v 24 urah.

Uradni veterinar mora zaključiti 6 letni študij na Veterinarski fakulteti, imeti mora 5 let delovnih izkušenj in nato opraviti še izpit za inšpektorja, da postane prekrškovni organ.

Uradni veterinar, ki je v skladu z Zakonom o inšpekcijskem nadzoru uradna oseba s posebnimi pooblastili, je odgovoren in pooblaščen, da samostojno presoja vse dokaze in vsakega posebej, da ugotovi, katera dejstva se štejejo za dokazana. Diktirati inšpektorju, kaj bo štel za dokazano in kako bo presojal dokaze, je nezakonit poseg v inšpekcijski postopek.

Zoper vsako odločitev uradnega veterinarja je vedno na razpolago redno pravno sredstvo v obliki pritožbe, ki jo presojajo pravniki v okviru drugostopenjskega organa in kasneje sodišča.

Čemu je torej namenjen nadzor tričlanske komisije s pooblaščenecem z najmanj srednješolsko izobrazbo in 40 urnim usposabljanjem? Po našem mnenju gre za predsedana, ki je v neskladju s pravnim redom Republike Slovenije in predstavlja očitno degradacijo in je znak nespoštovanja do veterinarske stroke.

Določbe novih 36.b, 36.c in 36.č členov so pravno nevzdržne, nestrokovne in neizvedljive.

Predlog novega 42.a člena: pristojnost uradnih veterinarjev že sedaj velja za celotno ozemlje države. Stalna pripravljenost je v skladu z Zakonom o veterinarskih merilih skladnosti delovni pogoj za uradne veterinarje in se že izvaja. Na korektno izvajanje tega določila kaže dejstvo, da do sedaj ni prišlo do prometne nesreče, kjer ne bi bil takoj prisoten uradni veterinar.

Predlog dopolnitve 43. člena:

Tako kot je zapisan predlog dopolnitve 43. člena Zakona o zaščiti živali z dodajanjem zadnje alineje, je ena izmed pravic, ki jih ima pri inšpekcijskem nadzorstvu tudi » ... odrediti izvajalcu dejavnosti na njegove stroške videonadzor ...«. Inšpektor ima torej možnost odrediti videonadzor zaradi izvajanja nadzora nad zaščito živali ali pa ne. Razlog, da uradni veterinar odredi takšen ukrep, mora biti za vsak primer posebej zelo dobro obrazložen. Opozarjamo na dejstvo, da lahko nato nosilec dejavnosti klanja živali v pritožbi vedno uporabi argumentacijo, da ima pooblaščenca za dobrobit živali in da uradni veterinar ni prisoten v klavnici, da bi neposredno izvajal nadzor, pa bi moral biti. Ob taki argumentaciji nosilca dejavnosti bo večina odločb o namestitvi videonadzora neuspešna in bo odpravljena, če ne na drugi stopnji pa na upravnem sodišču.

Določilo, kot je zapisano, se lahko razume, da ne gre za enoten ukrep za klavnice, ampak samo za enega izmed možnih ukrepov uradnega veterinarja.

Veterinarska stroka poziva predlagatelje zakona k ponovnemu premisleku in k sodelovanju, da bo novela zakona o zaščiti služila predvsem tistim, ki jim je namenjena, torej živalim.

S spoštovanjem.

Veterinarska fakulteta, Univerza v Ljubljani

dekanja izr. prof. dr. Breda Jakovac Strajn, dr. vet. med., l.r.

Veterinarska zbornica Slovenije

predsednik izr. prof. dr. Ožbalt Podpečan, dr. vet. med., l.r.